

PABLO NERUDA

**Douăzeci de poeme de iubire
și un cântec de disperare**

[1923-1924]

Traducere din limba spaniolă de

Dan Munteanu Colán

Ilustrații de Nura El-Sayed

PABLO NERUDA

**Veinte poemas de amor
y una canción desesperada**

[1923-1924]

Traducción del español de
Dan Munteanu Colán

Ilustraciones de Nura El-Sayed

Cele douăzeci de poeme

1. [Trup de femeie, coline albe, albe coapse,]	7
2. [În flacăra-i mortală te-nvăluie lumina.]	9
3. [Ah nesfârșită întindere de pini, zgomot de valuri ce se sparg,]	11
4. [E dimineața de furtună plină]	13
5. [Pentru ca tu să mă auzi]	17
6. [Îmi amintesc cum erai tu ultima toamnă.]	21
7. [Încovoiat în asfințit arunc tristețe mele năvoade]	25
8. [Albină albă zumzăie – beată de miere – în sufletul meu]	27
9. [Beat de terebentină și sărutări prelungi,]	33
10. [Am pierdut și acest asfințit.]	35
11. [Aproape în afara cerului ancorează între doi munți]	37
12. [Pentru inima mea e de-ajuns pieptul tău,]	41
13. [Am însemnat cu cruce de foc]	45
14. [Te joci în fiecare zi cu lumina universului.]	49
15. [Îmi plăci când nu vorbești pentru că parcă ești absentă,]	53
16. [În cerul meu la asfințit ești ca un nor]	57
17. [Gândind, încălcând umbre în profunda solitudine.]	59
18. [Aici te iubesc.]	63
19. [Copilă sprintenă și brună, soarele ce coace fructele,]	67
20. [Pot să scriu cele mai triste versuri în noaptea aceasta.]	71
Cântecul de disperare	77

Los veinte poemas

1. [Cuerpo de mujer, blancas colinas, muslos blancos,]	6
2. [En su llama mortal la luz te envuelve.]	8
3. [Ah vastedad de pinos, rumor de olas quebrándose,]	10
4. [Es la mañana llena de tempestad]	12
5. [Para que tú me oigas]	16
6. [Te recuerdo como eras en el último otoño.]	20
7. [Inclinado en las tardes tiro mis tristes redes]	24
8. [Abeja blanca zumbas – ebria de miel –, en mi alma]	26
9. [Ebrio de trementina y largos besos,]	32
10. [Hemos perdido aun este crepúsculo]	34
11. [Casi fuera del cielo ancla entre dos montañas]	36
12. [Para mi corazon basta tu pecho,]	40
13. [He ido marcando con cruces de fuego]	44
14. [Juegas todos los días con la luz del universo.]	48
15. [Me gustas cuando callas porque estás como ausente,]	52
16. [En mi cielo al crepúsculo eres como una nube]	56
17. [Pensando, enredando sombras en la profunda soledad.]	58
18. [Aquí te amo.]	62
19. [Niña morena y ágil, el sol que hace las frutas,]	66
20. [Puedo escribir los versos más tristes esta noche.]	70
La canción desesperada	76

1.

Cuerpo de mujer, blancas colinas, muslos blancos,
te pareces al mundo en tu actitud de entrega.

Mi cuerpo de labriego salvaje te socava
y hace saltar el hijo del fondo de la tierra.

Fui solo como un túnel. De mí huían los pájaros
y en mí la noche entraba su invasión poderosa.
Para sobrevivirme te forjé como un arma,
como una flecha en mi arco, como una piedra en mi honda.

Pero cae la hora de la venganza, y te amo.
Cuerpo de piel, de musgo, de leche ávida y firme.
Ah los vasos del pecho! Ah los ojos de ausencia!
Ah las rosas del pubis! Ah tu voz lenta y triste!

Cuerpo de mujer mía, persistiré en tu gracia.
Mi sed, mi ansia sin límite, mi camino indeciso!
Oscuros cauces donde la sed eterna sigue,
y la fatiga sigue, y el dolor infinito.

1.

Trup de femeie, coline albe, albe coapse,
semeni cu lumea în gestul tău de dăruire.
Trupul meu de plugar sălbatic te străpunge
și face să răsară pruncul din adâncul gliei.

Singur eram ca un tunel. Fugeau de mine păsările
și pătrundea în mine noaptea cu forța ei invadatoare.
Ca să îmi supraviețuiesc te-am făurit ca pe o armă,
ca pe-o săgeată pentru arcul meu, ca pe o piatră pentru praștie.

Dar bate ceasul răzbunării, și te iubesc.
Trup de piele, de licheni, de lapte lacom și pietros.
Ah cupele pieptului! Ah ochii absenței!
Ah trandafirii pubisului! Ah glasul tău molcom și trist!

Trup de femeie-a mea, voi continua să mă dăruiesc ție.
Setea mea, dorința mea nemărginită, calea mea nehotărâtă!
Albii întunecate unde sălășluiește-n continuare veșnica sete
și continuă truda, și durerea nesfârșită.

2.

En su llama mortal la luz te envuelve.
Absorta, pálida doliente, así situada
contra las viejas hélices del crepúsculo
que en torno a ti da vueltas.

Muda, mi amiga,
sola en lo solitario de esta hora de muertes
y llena de las vidas del fuego,
pura heredera del día destruido.

Del sol cae un racimo en tu vestido oscuro.
De la noche grandes raíces
Crecen de súbito desde tu alma,
y a lo exterior regresan las cosas en ti ocultas,
de modo que un pueblo pálido y azul
de ti recién nacido se alimenta.

Oh grandiosa y fecunda y magnética esclava
del círculo que en negro y dorado sucede:
erguida, trata y logra una creación tan viva
que sucumben sus flores, y llena es de tristeza.

2.

În flacăra-i mortală te-nvăluie lumina.
Absentă, palidă îndurerată, stai așa
în fața vechilor elice ale crepusculului
ce se învârte în jurul tău.

Mută, prietena mea,
singură în singurătatea acestui ceas al morții
și plină de viețile focului,
pură moștenitoare a zilei distruse.

Din soare cade un ciorchine pe rochia ta neagră.
Rădăcinile groase ale nopții
răsar pe neașteptate din sufletul tău,
și se întorc în exterior ascunsele lucruri din tine,
așa încât un palid popor albastru
din tine se hrănește nou-născut.

Oh magnifică și fecundă și magnetică sclavă
a cerului ce se formează în negru și-auriu;
mândră, încearcă și dă naștere unei creații atât de vii
încât florile ei se sting și o învăluie tristețea.

3.

Ah vastedad de pinos, rumor de olas quebrándose,
lento juego de luces, campana solitaria,
crepúsculo cayendo en tus ojos, muñeca,
caracola terrestre, en ti la tierra canta!

En ti los ríos cantan y mi alma en ellos huye
como tú lo desees y hacia donde tú quieras.
Márcame mi camino en tu arco de esperanza
y soltaré en delirio mi bandada de flechas.

En torno a mí estoy viendo tu cintura de niebla
y tu silencio acosa mis horas perseguidas,
y eres tú con tus brazos de piedra transparente
donde mis besos anclan y mi húmeda ansia anida.

Ah tu voz misteriosa que el amor tiñe y dobla
en el atardecer resonante y muriendo!
Así en horas profundas sobre los campos he visto
doblar las espigas en la boca del viento.

3.

Ah nesfârșită întindere de pini, zgomot de valuri ce se sparg,
domol joc de lumini, clopot solitar,
asfințitul căzându-ți în ochi, iubito,
cochilie pământească, pământul cântă-n tine!

În tine cântă râurile și sufletul meu fuge cu ele
cum dorești tu și unde vrei tu.

Arată-mi drumul cu arcul tău de speranță
și delirând voi slobozi stolul meu de săgeți.

În jurul meu văd mijlocul tău de ceață
și tăcerea ta îmi încolțește orele hăituite,
și în tine cu brațele tale de piatră transparentă
săruturile mele ancorează și cuib își face umeda dorință.

Ah glasul tău misterios pe care dragostea îl face să bată
ca un clopot în amurgul răsunător și muribund!

Așa am văzut în orele adânci în lanuri
cum se apleacă spicele în gura vântului.

4.

Es la mañana llena de tempestad
en el corazón del verano.

Como pañuelos blancos de adiós viajan las nubes,
el viento las sacude con sus viajeras manos.

Innumerable corazón de viento
latiendo sobre nuestro silencio enamorado.

Zumbando entre los árboles, orquestal y divino,
Como una lengua llena de guerras y de cantos.

Viento que lleva en rápido robo la hojarasca
Y desvía las flechas latientes de los pájaros.

Viento que la derriba en ola sin espuma
y sustancia sin peso, y fuegos inclinados.

Se rompe y se sumerge su volumen de besos
combatido en la puerta del viento del verano.

4.

E dimineața de furtună plină
în inima verii.

Ca batiste luându-și rămas bun fâlfâie norii,
vântul îi scutură cu mâinile lui călătoare.

Infinita inimă a vântului
bătând peste tăcerea noastră îndrăgostită.

Suierând printre copaci, orchestral și divin,
ca o limbă încărcată de războaie și de cânturi.

Vânt ce poartă în furt grăbit frunzele uscate
și abate săgețile latente ale păsărilor.

Vânt ce o doboară în val fără de spumă
și de substanță fără greutate, și focuri aplecate.

Se frânge și se scufundă noianul său de sărutări
conținut la porțile vântului de vară.